

ната на севаста...

И в а н к о

- Славо, има много окаяници, които говорят неверни неща. Едно ще ти кажа и само него вярвай. Никоя жена досега не съм обичал тѣй, както обичам теб. Но нийде не мога да те срещна. Дори на черква ^{не} ходиш.

С л а в а

- Асен иска да ме даде на Червенския кефалия.

И в а н к о

- Какво! Че за тебе ли е той?

С л а в а

- Богат бил. Добър бил... Няма да иска голяма прикя и зестра.

И в а н к о

- Е, добре... И ти съгласна ли си?

С л а в а

- Какво да правя? Бедна сирота без зестра?

И в а н к о

- Нали княз Белота искал да ти даде?

С л а в а

- Царят не се съгласи. Колкото ^а може Елена ми пригответи. Нали знаеш всичките пари где отиват... Все за войската... Пък и ти не ме обичаш вече...

И в а н к о

- Не говори тѣй, Славо. Но сега не може, трябва да почакаш още.

С л а в а

- До кога? Ти ме лъжеш от толкова време...

И в а н к о

- Но ти знаеш, че не зависи от мене. Пари нямам, от всякъде ме гонят длъжници. Но като се върнем от битката, ще поискам от царя ново прониятство и ще се оженим. Ще ме чакаш ли?

С л а в а

- Ще те чакам!

Иванко протяга ръце към нея.

И в а н к о

- Откакто видях теб, оттогава разбрах какво е да обичаш!

С л а в а

- Остави ме... Иде някой...

И Слава бързо избягва. Появява се Асен.

А с е н

- Здравей, Иванко.